

● TIỂU THUYẾT CÔNG GIÁO

QUỶ XUNG TỘI

Kỳ 51

MA VĂN LIÊU

(Người tình về từ hỏa ngục. Phần 7 kỳ 51)

Giữa đêm khuya ngay sau buổi chiều phát hiện cô con gái út Mỹ Hạnh ốm nghén, đang say giấc nồng, bà Cả bỗng nghe tiếng gọi khê khàng mà gấp rút của chị tớ gái thân tín nhất trong số các gia nhân. Choàng tỉnh, bà Cả gát:

- *Có chuyện gì?...*

- *Thưa Bà! Cô Tư đau nặng...*

Bà Cả vừa bước ra khỏi phòng nghe chị tớ gái bầm thêm: “*Cô Tư ói mửa suốt từ đầu hôm tới giờ*”... cùng lúc tiếng khóc râm rứt của cô con gái thứ tư là Mỹ Hồng vọng lại từ trong phòng riêng. Chị tớ gái giải bày:

- *Ói quá... cho nên Cô Tư khóc đổ thừa Bà!... Con đã làm đủ mọi cách vẫn không hết ói.*

Theo thói quen của người nhà giàu hách dịch, bà Cả cứ mắng xối xả trước rồi tính sau:

- *Đồ hư thúi!... Nuôi bọn này nhờ vào những lúc này... Uống gạo tao! Có bấy nhiêu lo cũng không xong!... Chiều nay cả nhà ăn cái thứ gì mà trúng thực ói mửa hả? Nhớ kỹ lại coi!...*

Hỏi chẳng cần nghe trả lời, bước vào phòng con gái, bà Cả thấy Mỹ Hồng đang xoa tóc ủ rũ ngồi bên bàn phấn, gục đầu trên đôi bàn tay đang chống hai khuỷu tay trên chiếc bàn thấp. Bà Cả chưa kịp hỏi thì Mỹ Hồng đứng dậy chạy đến sà vào lòng mẹ bật khóc lớn. Phải một lúc bà Cả mới nghe được Mỹ Hồng; cô Tư nói trong tiếng nức:

- *Con đã... có... con đã... có... có...*

- *Có gì hở con?...*

Và cũng phải mất một lúc, Mỹ Hồng mới nói thêm được:

- *Con đã có... với người ta rồi!”.*

Vẫn chưa hiểu ra, bà Cả hỏi:

- *Có!... Nhưng là có cái gì?... Con ăn phải cái gì... rồi đau bụng ói mửa phải không?*

Vừa nói đến đó, bà Cả bỗng khựng lại, quay đầu quát đuổi chị tớ gái ra khỏi phòng.

Mỹ Hồng nhắc lại nhưng gằn giọng:

- *Không! Con đã có... đã có... với người ta mà!...*

...

Khi bà Cả quay về phòng thì tiếng gà gáy sáng đã vang lên. Đánh thức ông Cả dậy, bà Cả thông báo một tin động trời:

- *Con Mỹ Hồng có thai với cha phó Lê Lâm.*

Nghe lũng bùng lỗ tai, vừa dụi mắt ông Cả vừa quát bằng cái giọng ồm oàm nhưng bị nghẹn nghẹn trong cổ họng:

- *Cái gì? Bà nói lại coi!...*

...

Trời dù chưa sáng, chen lẫn với tiếng gà liên tục gáy sáng là những tiếng rít qua kẽ răng của ông bà Cả với tiếng khóc tức tưởi của cô con gái... rồi thì mọi việc bắt đầu nháo nhào lên hết ngay từ thời điểm đó trở đi.

...

Phải! Mọi chuyện bắt đầu trở nên vô cùng phức tạp, tuy nhiên, với bản lãnh của một tay chúa

đất sùng sỏ nhất vùng, ông Cả ra tay “kinh bang tế thế”, “tề gia trị nội” theo phản xạ tự nhiên; ngay lập tức ông cho tập trung tất cả gần ba mươi đầy tớ trong nhà lại và ban nghiêm mật lệnh: “Ai làm việc này, hớ hể với bất kỳ ai khác dù chỉ nửa lời, sẽ bị vùi thây dưới hồ sau nhà”.

Chỉ một khẩu lệnh ngắn gọn thế thôi mọi người kể cả các cô con gái trong nhà đều hiểu phải tuân giữ ra sao, đều hiểu nếu vi phạm thì không phân biệt trọng khinh lập tức sẽ phải ra thế nào. Cho hay thời buổi này (ý nói vào những năm tác giả đang kể chuyện) mạng người rẻ tẻ như nhái như ngóe, giết người như giết gà đãi khách, luật nước pha nhiều lệ rừng, thiếu thông tin lẫn phương tiện để thông tin thì sự oan khuất kể như cao ngất trời, kẻ yếu sống chết đều trong tay kẻ mạnh.

Cứ theo khẩu lệnh tuy chỉ tóm trong một câu ngắn ngủn ấy mà tính sắt thép lộ ra nghe lạnh lạnh, mùi tử khí bốc ra rờn rợn... ấy, thì cô gái út Mỹ Hạnh vì ngủ trong căn phòng nằm khá tách biệt ở tòa tháp phía Đông dinh thự, ngủ ngon tới sáng không hay biết chuyện gì xảy ra.

Sự động trời bị ủ kín gói khéo trong sinh hoạt thường nhật ở nhà ông bà Cả.

Suốt một ngày tra đi khảo lại cô con gái thứ ba tức cô tư Mỹ Hồng, ông bà Cả có thể nghe hết một “xâu chuỗi” sự kiện như sau.

Khi tờ “tình báo” riêng của cô tư Mỹ Hồng thông tin rằng cha phó Lê Lâm đã thực sự quan hệ “xác thịt” với em gái út của mình là Mỹ Hạnh, cô tư Mỹ Hồng bắt đầu tiến hành kế hoạch đã dự tính. Bấy giờ gương ra khá lâu, nay đã tới giờ sập xuống.

Chọn đúng giờ cha phó Lê Lâm có ở trong phòng, cô Tư ăn vận bộ đồ bà ba satin trắng mỏng, bên trong không mặc bất kỳ thứ đồ lót nào, tóc để xõa và rối, xúc nước hoa mùi hương thật nhẹ chứa nhiều âm dịch của chính mình (1) lên trên mặt, tai và tóc... rồi chân trần ùng ùng chạy đến gấp rút gõ cửa phòng cha phó Lê Lâm với dáng vẻ hốt hải của một cô gái bơ vơ yếu đuối mỏng manh đi tìm sự che chở.

Cửa mở. Cô tư Mỹ Hồng buông rơi thân người cho ngã nhào ngay vào lòng cha phó:

- Cha ơi! Cha ơi! Cứu con! (2)

Nhìn thấy bộ dạng cô tư Mỹ Hồng, cha phó đoán chắc bà chị xinh đẹp và quá dễ thương của người yêu mình hẳn đang gặp chuyện chẳng lành và chắc là khá nghiêm trọng... lòng cha phó cảm thấy rộn lên giọng máu nóng rất ư anh hùng... rơm.

Không bỏ lỡ cơ hội cũng không chần chừ một giây, cha phó ôm gọn ngay “bà chị vợ” mềm mại, thơm tho và xinh đẹp vào lòng, đứng như trời trồng giây lát... rồi nhẹ nhàng dìu “bà chị vợ” đáng yêu vào phòng, không quên lấy chân đạp cho cánh cửa phòng đóng xâm hấn lại. Sự thấy “bà chị vợ” yếu đuối, rũ rượi như một thân cây bị đốn ngã, quăn quặt, lật lìa, chỉ còn biết tựa hẳn vào lòng mình với đôi mắt nhắm nghiền như trao thân gửi phận hết cho mình, khuôn mặt trái soan tuyệt đẹp lại còn tái nhợt gần như bất tỉnh (3), cha phó dìu “bà chị vợ” đến chiếc ghế sofa (sofa) gần đó... nhưng suy nghĩ nhanh, không diu cũng không đưa đến đó nữa, mà vòng một tay xuống chân “bà chị vợ”, bẻ xóc nắn trên đôi tay, đưa thẳng vào và đặt nằm trên chiếc giường nệm êm trải ra (drap) trắng muốt ở cuối phòng khuất sau chiếc ri-đô (rideau) màu hồng phấn... của mình; trong đầu của cha phó hiện chẳng nhen nhúm ý nghĩ gì hơn là đơn thuần một ý muốn ngay lành: cho “bà chị vợ” ngọc ngà được nằm yên nghỉ khỏe mà thôi. Khổ nỗi! Đặt lưng “bà chị vợ” nằm trên giường xong, cha phó đỡ đôi chân mềm mại của nàng lên trên giường... tất cả những việc đó đã tạo ra những “đụng chạm” phải có... tất thấy đều được cô tư Mỹ Hồng ranh ma tính toán kỹ càng đầu ra đó; trong những sự “đụng chạm” ấy, cô Tư có tính đến hiệu ứng của làn vải satin trắng mong manh, thân thể không mặc một chút đồ lót nào và nhất là nhiều lần hai gương mặt có dịp gần kề đến sát sạt bên nhau, mùi đậm hương ngan ngát sẽ len sâu vào mũi, vào tận khứ giác của cha phó... vậy là đủ!

Khi bà chị nằm yên trên giường xong, cha phó định lui ra, nhưng cứ tần ngần không sao nhấc chân lên nổi vì đi thì tiếc, mắt cha cứ đắm đắm nhìn ngắm “bà chị vợ” lúc này sao trông quá hấp dẫn. Cô Tư tính toán không sai! Cha phó tần ngần một lúc thì ngồi sà xuống giường, lợi dụng lúc “bà chị vợ” mê man nhắm nghiền đôi mắt, cha nghĩ: nhất định “bà chị vợ” sẽ không hề hay biết

gi... thế nên cha tự cho phép mình tha hồ nhìn ngắm thỏa thích thay cho những lúc gặp thường ngày giữa những nơi thanh thiên bạch nhật không làm sao có thể chiêm ngắm nàng cho được. Ban đầu còn ngồi xa xa, càng lúc càng xích lại gần hơn, đến một lúc cha chống cả hai tay sát hai bên sườn cô Tư, rồi trong một lúc không thể kiềm chế bản thân nổi, cha phó cúi dần mặt xuống gần, càng lúc càng gần, gần đến nỗi hai gương mặt kề sát, và rồi... cha phó đặt một nụ hôn nhẹ trên gương mặt khá ái của “bà chị vợ” kiều diễm... một nụ hôn nữa trên đôi môi hồng mộng thắm hé mở tựa đóa hoa xuân, hai nụ hôn trên đôi mắt tuyệt đẹp dù đang nhắm nghiền và ba, rồi bốn... nụ hôn... càng hôn càng say đắm...

Bỗng cô Tư động đậy rồi rên rỉ:

- *Cha ơi! Cha ơi! Cứu con!... Che chở con với!...*

Như một tên trộm bị bắt gặp, cha phó giật nảy cả người khi thấy cô Tư tỉnh dậy; nhưng may quá! câu kêu cứu kèm với đôi mắt vẫn còn nhắm nghiền... làm cha định thần trở lại... đã thôi sợ mà còn nổi máu hào hiệp ôm chầm lấy cô Tư để tỏ vẻ che chở, bênh vực và bảo vệ, miệng cha thì thắm:

- *Đừng sợ! Đừng sợ nữa! Con đang có cha bên cạnh đây.*

Càng ôm xiết bà chị, cha phó càng ngây ngất, có lúc cha nghĩ, sức hút của cô em gái là Mỹ Hạnh coi chừng có thể thua, thua xa là chàng khác... so với sức hút của “bà chị vợ”... này cũng nên!

Bỗng cô Tư choàng tỉnh, mở mắt ra, giằng tay ra, bật ngồi dậy, nhìn cha phó với đôi mắt to tròn đen láy thẳng thốt. Cha phó sẵn sàng đón nhận một cái tát nổi giận. Nhưng không, cô Tư giằng ra xong lại bất thân ngã vào lòng cha phó.

Cha phó cảm thấy còn bình tĩnh hơn trước nhiều nên “giả nai” rằng mình chỉ làm bồn phận một vị cha hiền... hỏi:

- *Có chuyện gì vậy con?*

Cô Tư hôn hên nói ngắt quãng:

- *Con bị... con bị...*

Hỏi mãi, chờ hoài, vắn tới vắn lui cô Tư mới thỏ thẻ nói trọn câu:

- *Con... bị... cưỡng... hiếp...!*

Cha phó hấp tấp hỏi tới:

- *Ai? Ai?... Ai cưỡng hiếp con? Cưỡng hiếp ở đâu?*

Cô Tư được dịp liền khóc nức nở thay cho câu trả lời. Cha phó chờ vài mươi giây cho “bà chị vợ” tội nghiệp bình tâm rồi hỏi tiếp. Lúc này cô Tư gần như đã nằm gọn lỏn trong lòng cha phó, không quên úp mặt vào bờ ngực cha phó, nằng nắc lên từng con theo những từ ngắt quãng:

- *Cha... Hù... ùng...*

Cha Hùng, là một trong bốn cha phó họ Đạo Môi Khôi, bạn chí thân của cha phó Lê Lâm. Chọn ngay người bạn thân thiết nhất của cha phó để bịa chuyện là cả một ý đồ vô cùng thông minh và thâm độc của cô Tư, vì người xưa có câu: “*Không có nơi tối tăm nào khó bị phát hiện bằng khoảng giữa hai người bạn thân*”. “Khoảng giữa” tối đen ấy chính là lòng cả tin, sự thiên vị và cả nể... Thật vậy! Vừa nghe chữ “cưỡng hiếp”, cha phó như bị điện giật, nhưng khi nghe đến tên người bạn chí thân của mình, ngài xiu ngay; cha nghĩ bụng: không đời nào! dù người bạn Đôn Thiết Hùng đã ít là một lần thốt lên khi tâm sự “*chắc mình tu không nổi với cô Tư Hồng quá Lâm ơi Lâm!*”, nhưng một linh mục chuyên nghiệp do được tu tập từ nhỏ, tỉnh tỉnh lại điềm điềm, cung cách rất thận trọng và tự chủ... nhất định không thể có chuyện “cưỡng hiếp” được. Nghĩ đến đó gương mặt cha phó Lê Lâm lập tức dần ra, không còn căng thẳng nữa, môi mím lại kín đáo giấu một nụ cười mà trong lòng bỗng thấy an tâm lâng nhẹ:

- *Nhưng con đã thực sự bị cưỡng hiếp chưa?*

Xiết “bà chị vợ” vào lòng cha hỏi thêm:

- *Con biết thế nào là cưỡng hiếp... À! Hay thôi!... Cha Hùng đã làm sao với con hở?*

Im bật. Cô Tư rút đầu vào ngực cha phó, có vẻ như rất mắc cỡ, lắc lắc nhẹ nhẹ cái đầu xinh đẹp đáp lí nhí:

- *Dạ... Dạ..* –thật nhỏ giọng- ...*ông ôm con...*

Cha phó cười hụ hụ:

- *Rồi ông làm sao nữa?*

Ngo nguậy trong lòng cha phó, cô Tư trả lời lí nhí tiếp:

- ...*Ông rờ... con...*

- *Rồi sao nữa?*

- ...

- *Hết!... Phải không con?*

Cha phó thở phào cùng với một tiếng cười rộ:

- *Ày! Vậy là... chưa có sao, chưa có gì, phải không!*

Cô Tư lắc đầu nguậy nguậy trong ngực cha phó:

- *Nhưng mà con... sợ... ợ!*

Cả hai đã nằm bên nhau tự lúc nào bằng một tư thế hết sức thân mật của một đôi tình nhân. Tất cả đều nằm trong ý đồ đã dự kiến của cô tư Mỹ Hồng. Chợt cô Tư giả bộ giật mình hoảng hốt ngồi bật dậy làm ra vẻ hối hận vì đã để mọi việc đi quá xa, còn mình thì sao quá dễ dãi. Cha phó mới thật là người có tâm trạng đó, cho nên ngài cũng không dám tích cực nắm nuôi, chèo kéo, giữ lại khi “bà chị vợ” nhất quyết kiêu từ để ra về. Sửa lại nếp áo, vén lại những lọn tóc rối... cô Tư nhẹ như con linh miêu và duyên dáng như một thiên thần già từ cha phó. Ở cửa phòng, trước khi rời đi, “bà chị vợ” yêu kiêu và quyền rũ gửi lại cha phó một ánh nhìn thăm thẳm từ đôi mắt to đen, một màu đen của vực sâu diệu vợ ngút ngàn... cha phó cảm thấy mình chắc không thể nào không rơi xuống đáy vực sâu đó được.

Sau khi “bà chị vợ” xinh đẹp ra về, cha phó ngẩn ngơ như người vừa bị lấy đi hết phần hồn. Quả cô Tư tính không sai một nước cờ nào! Cha phó bắt đầu thương nhớ cô Tư bằng một niềm thương nhớ không thể chịu nổi.

Tuy nhiên cô Tư chưa lấy thế làm đủ, cô muốn cha phó phải yêu mình hơn em gái, để rồi phải dần dần quên hẳn cô em gái rồi tự nguyện dâng nộp tâm hồn lẫn thân xác cho cô, yêu cô đến mức quy lụy, mù quáng... cô mới chịu! cho nên như mèo già vờn chuột non, từ hôm đó trở đi, mỗi lần cô Tư đến với cha phó Lê Lâm là mỗi lần tạo nơi cha phó thêm một nỗi khao khát mới, khát khao khao khát... đến chết đi được!... rồi ngay sau đó lại biến mình thành một “con chiên ngoan đạo” đầy vẻ thành khẩn ăn năn, sám hối, day dứt, đau khổ vì phải dứt khoát, kết thúc màn kịch bao giờ cũng là cử chỉ quyết liệt dứt áo ra về.

Trong thời gian này cha phó Lê Lâm vẫn đều đặn đến với Mỹ Hạnh; mỗi lần gặp nhau họ cũng “yêu nhau” oằn oại, tuy nhiên trong lòng cha phó có điều gì đó nghe như hơi nhàn nhạt kiểu “*con ong đã tỏ đường đi lối về*”; còn vì sao Mỹ Hạnh đang an lành bỗng bị “cẩn thai” lại là một câu chuyện khác khá là phức tạp.

...

Dưới trướng của ông bà Cả từ lâu có một thầy thuốc Bắc người Hoa mở tiệm vừa bắt mạch vừa bán thuốc... ông thầy thuốc này là tay chân đắc lực của ông bà Cả bằng cách nào đó, nhưng y rất trung tín và nhiệt thành; tuy nhiên như người đời thường nói: “*Bạn của hổ là báo, bạn của cáo là... chồn tinh*”, thì tay lương y này rất giỏi nghề mát tay, nhưng cũng rất giáo quyệt và thâm độc, thâm độc lạnh lùng; phải! cùng với ông bà Cả, xem như y cầm sinh mạng gần hết người dân nơi đây ở trong tay; nghĩa là hầu hết mọi người đều cậy nhờ thuốc Bắc, vậy hễ ai đã đến với y, thì người đó “được” y cho một cái “số” gần như là số phận; người nào được số phận tốt là sau khi uống thuốc liền được hết bệnh sống khỏe, người nào được số phận không tốt là bị y “dùng thuốc nuôi bệnh”, tức là uống vài thang thuốc đầu thấy bệnh lui, vài thang thuốc sau bệnh trở nặng, vài thang thuốc tiếp bệnh bót hẳn v.v... dân gian thường nói đùa: “*đau tới ốm lui làm bao nhiêu đứ*

nuôi thầy thuốc”, người nào được số phận đen đui là bằng một cơ gì đó y làm cho nằm liệt giường hoặc phải bị “giữ số” về châu Diêm vương... Có lẽ cũng thế theo lệnh ngầm của ông bà Cả, nên những thang thuốc ngừa thai cô út Mỹ Hạnh -sai cô tớ gái hầu riêng của cô đến tiệm thuốc Bắc lấy về- đều được “an bài” bởi ông bà Cả.

Sau này có người hỏi vậy thì cô út Mỹ Hạnh để “lọt lưới”, để cần thai đến phải gánh chịu bao nỗi... cũng đều do một tay ông bà Cả sắp đặt? – Không sai!

Trả lời như thế đúng nhưng chưa đủ! Phải trả lời rằng ông bà Cả tuy cáo già lắm mưu, rất tinh ranh tính toán thật cặn kẽ thời điểm nào cha phó Lê Lâm phải lột áo “thầy tu” chui vào nhà ông bà mà ở rẻ, thời điểm nào đến lượt các ông cha phó “trẻ người non dạ” (*cách nói của hai ông bà*) còn lại... ai sẽ là chồng của cô Hai, ai sẽ là chồng của cô Ba, ai sẽ là chồng của cô Tư và tuy nhà xứ chỉ có 4 vị cha phó, nhưng ông bà Cả cũng đã trừ liệu phải một vị nữa, vị ấy sẽ làm chồng của cô Năm v.v... coi như đường tu của các cha phó, ông bà Cả đòi phải bị nắm gọn trong tay của mình.

Muốn trả lời vừa đúng vừa đủ mà vừa sâu sắc thì nên trả lời rằng, ở đời luôn có 3 điều ngoại lệ không ai mong đợi nhưng sức chi phối của chúng mạnh mẽ đến độ làm đảo lộn mọi đại sự để chứng tỏ Thiên Chúa luôn có mặt ở khắp mọi nơi, một là không ai học được chữ ngờ, nếu học được thì chẳng đại sự nào trên đời bị đổ vỡ thất bại; hai là câu: “*mu ru sự tại nhân thành sự tại thiên*” (tính toán sự việc do người, thành công sự việc do Trời) luôn đúng; ba là “*tiểu khích trâm châu*” (lỗ nhỏ dim được ghe lớn) ở đời ai mà không một lần khinh xuất khi bỏ quên bỏ qua... việc rất nhỏ, sơ suất chuyện chẳng đáng hay coi thường điều vật vãnh để rồi sụp đổ cả những công trình thuộc hàng đại sự; ba “ngoại nhiên nguyên lý” đó ai cũng biết, thế mà lúc nào cũng có người bị mắc bị vướng bị sai phạm... thế là câu trả lời đúng, đủ và sâu sắc chính là ông bà Cả đã mắc vào 3 “ngoại nhiên nguyên lý” trên. Cái đầu của ông Cả ví như cỗ máy mưu tính, cỗ máy chạy trơn tru hơn nhờ bà Cả luôn chăm sóc cẩn thận nên chuyện gì ông bà Cả đã mưu tính thấy đều đạt mức chi ly, kỹ lưỡng, cẩn thận mà khôn khéo đến khó thể sai sót dù một chấm một phẩy... để luôn dẫn đến thành công mỹ mãn; vậy mà lần này, cái kế hoạch mưu bắt hết các cha phó về làm rẻ nhà mình lại có chỗ sơ suất nhỏ, rất nhỏ... nhưng hậu quả lại vô cùng to lớn. Sơ suất đó là...

(còn tiếp)

-
- (1) *Nhiều phụ nữ sai lầm trong việc sử dụng nước hoa: họ sinh nước hoa đắt tiền hoặc xúc quá nhiều lên người hoặc xúc không đúng chỗ (hoàn cảnh nào đúng chỗ đó trên cơ thể)... nhất là để cho nước hoa làm mất mùi hương quan trọng của cơ thể mình. Nên nhớ, kỹ nữ ngày xưa (không phải cô nào cũng đều là gái gọi, gái điếm) đặc biệt những “kỹ nữ tam bồi” (trương đương các geisha Nhật Bản, họ là những nghệ giả có tài ca múa nhạc chơi cờ vừa có khả năng trò chuyện luận bàn thế sự lẫn tâm sự... với đàn ông) cực kỳ sành sỏi môn chiêu dụ đàn ông, nhưng đứng đắn, và luôn có cá tính rất mạnh (không phải ai cũng có thể tán tỉnh họ được)... những kỹ nữ ấy dùng thứ nước hoa rất riêng gồm nước cất của một loại hoa nào đó (chỉ thoang thoảng mùi), rượu (ngày xưa không có cồn) và... âm dịch của chính mình rồi xúc lên mặt. Họ làm như thế do dân gian rút ra bài học từ sự quan sát các loài thú ví dụ thấy một con bò cái động dục, âm dịch của nó khiến hàng chục con bò đực quanh đó lột ách (ách của cây cày, cây bừa, cộ xe kéo lúa...), bỏ cả ăn... ùn ùn cả bầy chạy đuổi theo con cái vì mùi “âm hương” ấy bắt chập bị chủ đánh đến tàn nhẫn; lúc này chủ chỉ biết đứng nhìn mà bất lực không làm gì được để ngăn chúng lại. (Ghi chú của ông Như Thường).*
 - (2) *Cách xưng hô có vẻ “con chiên” ấy được cô Tư tính rất kỹ, sao cho cha phó ngây ngô làm tưởng cô Tư chẳng hề hay biết gì về mối tình vụng trộm giữa ông với cô em gái của cô Tư.*
 - (3) *Gương mặt tái nhợt, bất tỉnh... Đó là một trong số những kỹ xảo dụ tình (xuyên qua lòng “thương xót”, tính anh hùng rơm của mọi đấng nam nhi) đàn ông... mà các kỹ nữ thuộc nằm lòng. Thi hào Nguyễn Du đã chẳng từng viết: “Này con thuộc lấy nằm lòng, vành ngoài bày chữ vành trong tám nghề” (Nguyễn Du, Truyện Kiều, câu 1209-1210)..*